



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2837/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Саша Милетић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Михајло Карановић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, издржавања и уређења личних односа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 22/20 од 29.01.2020. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 22/20 од 29.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П2 220/17 од 23.09.2019. године, ставом првим изреке одлучено је да се малолетна ВВ рођена ...2015. године у ..., од оца ББ из ..., са боравиштем у ... и мајке АА из ..., са боравиштем у ..., поверава на чување, старање и васпитање мајци, ради самосталног вршења родитељског права. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле, па је утврђено да тужилца има право да мал. ВВ води самостално и путује ван граница Републике Србије, ради одласка у иностранство, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке обавезан је тужени, као отац да на име свог доприноса у издржавању мал. ВВ плаћа месечно по 150 евра до 5-ог у месецу за текући месец, почев од 01.09.2017. године па надаље док за то постоје законски разлози, исплатом наведеног износа на рачун тужиле који се води код Credit ... Bank па убудуће, као и да исплати све доспеле рате одједном са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од доспелости сваке појединачне месечне рате па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев преко износа досуђеног у ставу трећем изреке, па до тражених 500 евра. Ставом петим изреке уређен је начин одржавања личних односа мал. ВВ са оцем на тај начин што ће отац преузимати мал. ВВ и враћати испред стана где живи са мајком сваког другог викенда петком од 19,00 часова и враћати у недељу до 19,00 часова, за време прве половине зимског распуста од 22.02. до 01.03., затим за време летњег распуста од 05.07. до 19.07. и од 04.08. до 19.08., као и за време Новогодишњих, Божићних и Ускршњих празника, које ће мал. ВВ проводити наизменично једне године код мајке а наредне године код оца, и проводити код оца први дан његове крсне славе. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 22/20 од 29.01.2020. године, жалбе тужиле и туженог су одбијене, а првостепена пресуда потврђена у ставовима трећем четвртом и шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене која од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су засновали ванбрачну заједницу 2013. године. Након заснивања ванбрачне заједнице странке су најпре живе у ..., а након пар месеци су се преселили у У ванбрачној заједници 29.06.2015. године рођена је мал. ВВ у Ванбрачна заједница странака раскинута је у марту 2017. године и након раскида ванбрачне заједнице тужила је наставила да живи са мал. дететом у Тужени је такође наставио да живи у ..., а контакт и виђање са мал. ВВ остварује повремено. Тужила са мал. ВВ и својим рођеним братом живи у изнајмљеном стану у ..., радно је ангажована на пословима одржавања хигијене по кућама и остварује месечну зараду од 580 евра. Тужила нема обавезу да издржава друга лица. Тужени тренутно живи у ... у изнајмљеном стану са цимером и плаћа месечну кирију од 300 евра, није у сталном радном односу, ради „на црно“ и просечно зарађује око 600-700 евра месечно. Тужени није давао новац на име издржавања свог малолетног детета, али је куповао гардеробу и плаћао рођендане. Нема обавезу да издржава друга лица. Првостепени суд је потребе мал. ВВ у виду издатака за исхрану, одећу, хигијену и задовољавање других потреба утврдио на 300 евра месечно.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 154. став 1., 160. и 162. став 3. Породичног закона Републике Србије, па су делимично усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да на име свог доприноса у издржавању мал. ВВ плаћа месечно по 150 евра са припадајућом каматом, док је у преосталом делу до тражених 500 евра тужбени захтев одбијен.

Наиме, малолетна ВВ је дете предшколског узраста и у моменту првостепеног пресуђења је имала четири године и три месеца, па је побијаном одлуком правилно примењено материјално право прописано одредбом чланом 160. став 1. и 2. Породичног закона приликом утврђивања њених потреба, од чега зависи и одлука о висини доприноса њеном издржавању, од стране оца, као родитеља са којим она не живи. Правилан и потпун развој детета подразумева право на обезбеђење најбољих животних и здравствених услова (члан 62. став 1. Закона), као и право на образовање у складу са способностима, жељама и склоностима детета (члан 63. став 1. Закона). Дете има право на издржавање од оба родитеља, док се висина издржавања одређује према потребама, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања (члан 154. став 1. и 160. став 1. Породичног закона). Могућности родитеља, као дужника издржавања, зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његових личних потреба, обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. Закона). Према одредби члана 162. став 3. истог Закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући

најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Побијаном одлуком исправно су оцењене све наведене – релевантне околности и то најпре потребе малолетне ВВ према њеном узрасту, усаглашене захтевима и условима средине у којој живи у време доношења нижестепене одлуке. Приликом одлучивања о висини издржавања, цењене су и могућности туженог, утврђене у складу са чланом 160. став 3. истог закона, због чега су по оцени Врховног касационог суда нижестепени судови уз правилну примену материјалног права обавезали туженог да на име свог доприноса у издржавању малолетне ВВ плаћа месечно по 150 евра са припадајућом каматом. Преко висине доприноса од 150 евра, за који је тужени обавезан да учествује у издржавању малолетног детета, а до висине укупно утврђених потреба, доприносиће тужила, као мајка и то како у материјалним средствима, тако и радом са дететом који се огледа у чувању, подизању, васпитавању, образовању и заступању њених других интереса, у мери у којој је то потребно ради заштите њене личности, права и интереса.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд је оценио да је досуђени износ од 150 евра месечно одмерен правилном применом критеријума одређивања издржавања из члана 160. Породичног закона, те правилном оценом потреба малолетног детета, стандарда родитеља и могућности туженог, као и оценом свих околности конкретног случаја. Потребе малолетне ВВ, као и имовинске и друге околности на страни законске заступнице које су такође од значаја за утврђење обавезе издржавања малолетне ВВ су потпуно и правилно утврђене, па је другостепени суд правилно закључио да ће досуђеним износом, уз допринос који издржавању малолетне ВВ даје мајка овде тужила, потребе малолетне ВВ у потпуности бити задовољене.

Имајући у виду околности конкретног случаја, разлоге правичности и врсту спора, правилно је примењен члан 207. Породичног закона одлучивањем да свака странка сноси своје трошкове поступка, супротно наводима ревизије.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно утврђена висина обавезе туженог, као дужника издржавања, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић